

Arrest

nr. 292 363 van 26 juli 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M.-J. ROBBE
Leopoldlaan 48
9300 AALST

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 6 april 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 6 maart 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 juni 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 juli 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M.-J. ROBBE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“(…)

Beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 13.09.2022 werd ingediend door:

Naam: H.
[...]

Voorna(a)m(en): E.

nationaliteit: Albanië

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan in functie van haar Griekse schoonzoon, de genaamde Z.M. [...] in toepassing van artikel 40 bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn (...)'

Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Ter staving hiervan werden volgende documenten voorgelegd:

* Bewijs administratieve belastbare handeling Griekse Republiek dd 02.06.2022 op naam van H.M.T.(echtgenoot van betrokkene), belastingaangifte 2021 - hieruit blijkt dat zij en haar echtgenoot wel degelijk vermogend waren gezien de inkomsten en aangifte.

* Verklaring op eer door de dochter, de genaamde E.H. dd 02.10.2022 waaruit zou moeten blijken dat zij haar moeder financieel steunde in Griekenland. Dit is echter een loutere verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Ze kan niet getoetst worden op haar feitelijkheid en waarachtigheid.

* Bewijs van de Griekse autoriteiten op naam van betrokkene waaruit blijkt dat er geen vermogensbeeld is gevormd voor het jaar 2022 en 2023. Betrokkene verblijft sedert 09.09.2022 in België. Het is echter niet duidelijk van wanneer deze 2 bewijzen dateren. Wat het bewijs voor het jaar 2023 betreft, is het volstrekt logisch dat er geen vermogensbeeld op haar naam bestaat gezien ze op dat moment al in verbleef. Uit de belastingaangifte op naam van haar echtgenoot blijkt dat zij wel degelijk vermogend waren gezien de inkomsten de belastingen die dienden betaald te worden. Betrokkene haar is overleden. De eventuele eigendommen of onroerend goed kan op naam van haar man hebben gestaan.

Betrokkene legt verder niets voor wat het onvermogen uit Albanië, het land van herkomst of origine moet aantonen. Ze verbleef een tijdje in Griekenland, zo blijkt uit de verblijfskaart, onze dienst heeft echter geen zicht op sedert wanneer zij het verblijfsrecht in Griekenland verkreeg of sinds wanneer zij er daadwerkelijk verbleef of gevestigd was.

Wat het onvermogen van betrokkene betreft, dient vastgesteld te worden dat dit niet afdoende werd aangetoond.

Er dient opgemerkt te worden voor wat betreft het financieel en/of materieel ten laste zijn van referentiepersoon van in het land van herkomst, dat het dientengevolge niet duidelijk is of betrokkene daadwerkelijk van enige steun afhankelijk was om in haar levensonderhoud te voorzien. We kunnen opmerken dat er in het dossier bewijzen worden voorgelegd van geldoverschrijvingen en geldafhalingen, alsook een betalingsbewijs van het vliegticket voor betrokkene. Deze bewijzen tonen echter niet het financieel en/of materieel ten laste zijn van de referentiepersoon niet aan. Ze zijn nooit gericht aan betrokkene. Op basis van het voorgaande is het niet duidelijk of zij wel degelijk afhankelijk was van enige financiële ondersteuning door de referentiepersoon.

Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogend te zijn en er niet werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet dat er reeds van in het land van herkomst of origine een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Er kan dus niet worden besloten dat betrokkene aan de voorwaarden voldoet om het verblijfsrecht te kunnen uitoefenen overeenkomstig art. 40bis, §2, 4° van de wet van 15.12.1980.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er de aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet

*volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.
(...)"*

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het eerste middel luidt als volgt:

"schending van het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing

10.

Verzoekende partij voert een Schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet aan, alsook een schending van artikel 3 van de wet van 19 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Doordat de bestreden beslissing niet op afdoende en niet op correcte wijze is gemotiveerd.

Terwijl de formele en materiële motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, een uitdrukkelijke en vooral afdoende motivering van een dergelijke beslissing vereisen.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De desbetreffende artikelen verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze, hetgeen impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Verzoekende partij meent dat aan deze voorwaarden niet is voldaan: de motivering is ontegensprekelijk gebrekkig, daar men de situatie en het dossier van verzoekende partij niet correct heeft beoordeeld en dat men zeker en vast in onredelijkheid tot zijn besluit is gekomen.

11.

De Dienst Vreemdelingenzaken weerhoudt volgend element om de aanvraag tot gezinshereniging van verzoekende partij af te wijzen:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

(...)

Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

(...)

Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn en er niet werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet dat er reeds van in het land van herkomst of origine een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Er kan dus niet worden besloten dat betrokkene aan de voorwaarden voldoet om het verblijfsrecht te kunnen uitoefenen overeenkomstig art. 40bis, §2, 4° van de wet van 15.12.1980. (...)"

De Dienst Vreemdelingenzaken is bij haar motivering substantieel in gebreke gebleven: haar beslissing is ondermaats en foutief gemotiveerd.

12.

De beslissing tot weigering is louter gemotiveerd op basis van het feit dat volgens de DVZ verzoekende partij niet kan aantonen dat zij zelf onvermogen is, zonder rekening te houden met de persoonlijke en familiale situatie van verzoekende partij.

DVZ beslist immers dat door het feit dat verzoekende partij geen bewijzen voorlegt die haar onvermogen uit Albanië aantonen, zij niet aantoont dat ze zelf onvermogen is.

Vooreerst legt de wet geen verplichtingen op qua neerlegging van bewijsstukken om te voldoen aan bovenvermelde voorwaarde. Artikel 40bis, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt enkel dat de verzoekende partij ten laste dient te zijn van de referentiepersoon, niet op welke manier dit kan aangetoond worden.

Verzoekende partij ontvangt geen enkele bron van inkomsten. Het niet verkrijgen van inkomsten kan vanzelfsprekend niet aangetoond worden aan de hand van bewijsstukken.

De persoonlijke en familiale situatie van verzoekende partij toont duidelijk aan dat verzoekende partij wel degelijk ten laste is van de referentiepersoon.

Verzoekende partij is een vrouw van 67 jaar, zonder inkomen en zonder sociale kring in Albanië. Door het overlijden van haar echtgenoot in 2022 werd zij genoodzaakt om te verhuizen naar België, aangezien zij niet alleen kan wonen. Haar beide dochters wonen in België. Voor het overige heeft verzoekende partij geen familie meer. Verzoekende partij heeft dan ook geen sociaal vangnet in Albanië.

DVZ vermeldt in de beslissing wel dat de echtgenoot van verzoekende partij gestorven is maar enkel m.b.t. het feit dat verzoekende partij eventueel eigendommen of onroerend goed op de naam van haar man heeft staan. Er wordt geen rekening gehouden met het feit dat door het overlijden van de echtgenoot verzoekende partij volledig alleen achter blijft als zij niet bij haar kinderen kan verblijven. Zoals reeds gezegd, speelt verzoekende partij haar leeftijd ook een rol. Verzoekende partij is immers op pensioenleeftijd en kan dan ook niet meer aan de slag op de arbeidsmarkt om zelf een inkomen te verwerven. Verzoekende partij zal dan ook onvermogen blijven.

Verzoekende partij blijft aldus bij haar schoonzoon en zijn gezin, waar zij dan ook financieel onderhouden wordt. Bovendien zorgt zijn gezin ook voor haar en helpen ze haar waar nodig, gelet op haar leeftijd.

Verzoekende partij verwijst voor het overige integraal naar de omstandige verklaringen welke reeds in de voorafgaande procedures werden afgelegd.

13.

Op geen enkel moment gaat de DVZ na of er werkelijk een afhankelijkheidsband bestaat tussen verzoekende partij en haar schoonzoon. De motivering van de DVZ is in diezelfde zin gebrekkig daar er niet wordt ingegaan op het feit of er een afhankelijkheidsband bestaat tussen verzoekende partij en zijn zoon.

De DVZ beperkt zich tot het opsommen van abstracte, algemene formuleringen, zonder in te gaan op de concrete situatie. Indien DVZ van mening is dat er geen afhankelijkheidsband tussen een moeder en schoonzoon, dan spreekt het voor zich dat deze verregaande veronderstelling moet gemotiveerd worden aan de hand van concrete en pertinente argumenten.

14.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd na te gaan of de overheid in kwestie bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Aangezien de DVZ bij haar beoordeling geen rekening heeft gehouden met de persoonlijke en familiale situatie van verzoekende partij, is zij uitgegaan van onjuiste feitelijkeheden en is zij op grond daarvan niet in redelijkheid tot haar weigeringsbeslissing gekomen.

Deze weigeringsbeslissing moet derhalve worden vernietigd.

Het middel is gegrond.”

2.2. Het tweede middel wordt als volgt uiteengezet:

“schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel

15.

Doordat het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

Terwijl de DVZ de huidige bestreden beslissing heeft genomen door uitsluitend te verwijzen naar het ontbreken van bewijs van het onvermogen van verzoekende partij, zonder dat er een op redelijke en zorgvuldige wijze is onderzocht wat de financiële, persoonlijke en familiale situatie van verzoekende partij is en zonder onderzocht werd of er al dan niet een afhankelijkheidsband bestaat tussen verzoekende partij en haar schoonzoon.

De DVZ heeft geen rekening gehouden met het feit dat verzoekende partij een vrouw op leeftijd is, enkel haar twee dochters heeft die in België verblijven, geen inkomsten krijgt en ook niet meer in de mogelijkheid verkeert om te gaan werken.

Voor het overige wordt verwezen naar de uiteenzetting in het eerste middel.

16.

Het redelijkheids- en voorzorgsbeginsel verplicht de overheid bij het nemen van beslissingen de nodige terughoudendheid aan de dag te leggen.

Indien de DVZ het dossier enigszins zorgvuldig had onderzocht, dan zou nooit tot een weigering van de aanvraag gezinshereniging van verzoekende partij zijn besloten en zou men tot de vaststelling gekomen zijn dat verzoekende partij in de onmogelijkheid is om alleen te leven in Albanië.

Het middel is gegrond.”

2.3. Gelet op hun onderlinge verknochtheid worden de twee middelen samen behandeld.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 40bis, § 2, 4°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat bepaalt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

[...]

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn”

Aangezien artikel 40bis, § 2, 4°, van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van de artikelen 2, onder d) en 7, lid 1, onder d), van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (Pb.L. 29 juni 2004, afl. 229/35; zie samenvatting en memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 11 januari 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer, 2006-2007, doc. nr. 51-2845/1), vermag de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wat betreft de interpretatie van het begrip “ten laste” te verwijzen naar de interpretatie die aan dit begrip werd gegeven door het Hof van Justitie in het arrest *Jia* (HvJ C-1/05, *Yunyng Jia t. Migrationsverket*, 9 januari 2007, par. 35-36 en 43).

Uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat de hoedanigheid van “ten laste” komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat de ascendent materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien. In dit arrest stelde het Hof dat om vast te stellen of de familieleden in opgaande lijn van de echtgenoot van een EU-burger te zijnen laste komen, de lidstaat van

ontvangst moet beoordelen of zij gezien hun economische en sociale toestand niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien, waarbij de noodzaak van materiële steun in de lidstaat van oorsprong of van herkomst moet bestaan op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die EU-burger.

Deze invulling van het begrip “*ten laste*” werd bevestigd in het arrest *Reyes* van het Hof van Justitie (zaak C-423/12, *Flora May Reyes t. Zweden*, 16 januari 2014), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest *Jia* en waarin uitdrukkelijk werd gesteld: “*De noodzaak van materiële steun moet in het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).*” Hoewel het arrest *Reyes* betrekking heeft op de these van bloedverwanten in de neergaande lijn, moet erop worden gewezen dat er geen redenen te vinden zijn - ook niet in de bewoordingen van de richtlijn zelf - om het begrip “*ten laste*”, zoals omschreven, anders te gaan beoordelen.

De verwerende partij is in de bestreden beslissing van oordeel dat uit het geheel van de beschikbare gegevens niet blijkt dat er reeds van in het land van herkomst of origine een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen verzoekster en de referentiepersoon. Zij heeft niet afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn en evenmin dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de aanvraag financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon, zo luidt het.

Vooreerst hekelt verzoekster dat in de bestreden beslissing uitsluitend wordt verwezen naar het ontbreken van bewijs van het onvermogen van verzoekster, zonder dat op redelijke en zorgvuldige wijze is onderzocht wat de financiële, persoonlijke en familiale situatie van verzoekster is en of er al dan niet een afhankelijkheidsband bestaat tussen verzoekster en haar schoonzoon.

Verzoekster leest de bestreden beslissing echter verkeerd. Uit een eenvoudige lezing blijkt dat de verwerende partij alle bij de aanvraag neergelegde stukken heeft onderzocht en daarover heeft gemotiveerd en dat zij wel degelijk het bestaan van een afhankelijkheidsrelatie tussen verzoekster en de referentiepersoon heeft onderzocht. Over dat laatste stelt zij het volgende:

“Er dient opgemerkt te worden voor wat betreft het financieel en/of materieel ten laste zijn van referentiepersoon van in het land van herkomst, dat het dientengevolge niet duidelijk is of betrokkene daadwerkelijk van enige steun afhankelijk was om in haar levensonderhoud te voorzien. We kunnen opmerken dat er in het dossier bewijzen worden voorgelegd van geldoverschrijvingen en geldafhalingen, alsook een betalingsbewijs van het vliegticket voor betrokkene. Deze bewijzen tonen echter niet het financieel en/of materieel ten laste zijn van de referentiepersoon niet aan. Ze zijn nooit gericht aan betrokkene. Op basis van het voorgaande is het niet duidelijk of zij wel degelijk afhankelijk was van enige financiële ondersteuning door de referentiepersoon.”

De verwerende partij heeft zich dus, conform de rechtspraak van het Hof van Justitie, op het standpunt gesteld dat om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd, er reeds een afhankelijkheidssituatie moest bestaan tussen verzoekster en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine. Verzoekster toont niet aan dat dit standpunt niet deugdelijk zou zijn. Verder moet er ook op worden gewezen dat zij de vaststelling, dat de bewijzen van geldoverschrijving en geldafhalingen nooit gericht zijn aan betrokkene, zodat het niet duidelijk is of zij afhankelijk was van enige financiële ondersteuning door haar schoonzoon, ongemoeid laat en dus niet aantoont dat ze niet correct zijn. Eenzelfde vaststelling dringt zich op voor wat betreft de beoordeling van de verklaring op eer van de dochter van de verzoekende partij, die door de verwerende partij niet wordt aangenomen omdat ze niet kan worden getoetst op haar feitelijkheid en waarachtigheid.

Verzoekster stelt dat haar persoonlijke en familiale situatie duidelijk aantoont dat zij wel degelijk ten laste is van de referentiepersoon. Zij wijst daarbij op het feit dat ze een vrouw op leeftijd is, dat haar man overleden is, dat ze enkel haar twee dochters heeft die in België verblijven, dat zij geen sociaal vangnet heeft in Albanië, dat ze geen inkomsten krijgt en door haar pensioenleeftijd ook niet meer in de mogelijkheid verkeert om te gaan werken, dat ze in de onmogelijkheid is om alleen te leven in Albanië, dat ze daarom verblijft bij haar schoonzoon en zijn gezin die haar financieel onderhouden en voor haar zorgen en haar helpen waar nodig gelet op haar leeftijd.

Met dit betoog toont zij evenwel op geen enkele manier aan dat de verwerende partij de stukken die zij heeft neergelegd bij haar aanvraag niet deugdelijk zou hebben beoordeeld in het licht van de wettelijke vereisten en de invulling daarvan, zoals hierboven toegelicht. Haar loutere beweringen doen daaraan

geen afbreuk. In zoverre de verzoekende partij overigens nog verwijst naar de omstandige verklaringen die reeds in de voorafgaande procedures werden afgelegd, licht zij dit niet toe en ziet de Raad niet in waarop zij doelt.

Waar de verzoekende partij in het algemeen betoogt dat de keuze van bewijsmiddelen vrij is, neemt dit uiteraard niet weg dat de bewijslast op haar rust om haar aanspraken met de nodige bewijsstukken te staven en dat ze door de verwerende partij niet zonder meer moeten worden aangenomen, maar worden beoordeeld in het kader van haar discretionaire bevoegdheid. Voor het overige verduidelijkt verzoekster niet uit welke stukken die zij had voorgelegd de vermeende afhankelijkheidsband dan wel zou moeten blijken. Dat zij het niet verkrijgen van inkomsten niet zou kunnen aantonen aan de hand van bewijsstukken, neemt, daargelaten de vraag of zij daarin kan worden gevolgd, daarnaast niet weg dat zij wel bewijzen kan voorleggen om haar financiële of materiële afhankelijkheid van de referentiepersoon van in het land van herkomst aan te tonen. Het louter verwijzen naar haar persoonlijke en familiale situatie volstaat daartoe niet. Verzoekster toont dan ook niet aan dat de verwerende partij ten onrechte heeft geoordeeld dat zij niet afdoende heeft aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de aanvraag financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat de verwerende partij betreffende verzoeksters vermeende onvermogenheid heeft vastgesteld dat uit de Griekse belastingaangifte voor 2021 van verzoeksters echtgenoot blijkt dat zij en haar echtgenoot wel degelijk vermogend waren gezien de inkomsten en aangifte, een motief waar verzoekster niet op ingaat. Verzoekster maakt dan ook niet aannemelijk dat de verwerende partij ten onrechte heeft gesteld dat zij niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn.

Waar de verzoekende partij, tot slot, verwijst naar haar actuele situatie en stelt dat zij verblijft bij haar schoonzoon en gezin en aldaar financieel wordt onderhouden en hulp krijgt waar nodig, doet dit geen afbreuk aan de voorwaarde dat zij in eerste instantie moet aantonen dat er reeds een afhankelijkheidssituatie bestond tussen haar en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Samengevat toont verzoekster niet aan dat de verwerende partij onwettig, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft geoordeeld, en evenmin dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd.

2.4. De twee middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juli tweeduizend drieëntwintig door:

A. WIJNANTS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

K. VERHEYDEN

A. WIJNANTS